

7. neděle velikonoční C

Pane Ježíši, přijmi mého ducha! (Sk 7,59)

První čtení

Skutky apoštolů 7,55-60

Štěpán, plný Ducha svatého, pohleděl k nebi a spatřil Boží slávu a Ježíše, jak stojí po Boží pravici. A zvolal: "Vidím nebesa otevřená a Syna člověka, jak stojí po Boží pravici!" Oni se však dali do velkého křiku, zacpávali si uši a všichni se na něho zuřivě vrhli. Pak ho vyhnali ven za město a začali ho kamenovat. Svědkové si přitom složili svrchní šat k nohám jednoho mladého muže – jmenoval se Šavel. Tak Štěpána kamenovali. A on se modlil: "Pane Ježíši, přijmi mého ducha!" Klesl pak na kolena a hlasitě zvolal: "Pane, nepřičítej jim tento hřích." A po těchto slovech skončil.

Druhé čtení

Zjevení 22,12-14.16-17.20

Já, Jan, uslyšel jsem hlas, který mi řekl: "Hle, přijdu brzy a moje odplata se mnou, abych odměnil každého podle jeho činů. Já jsem alfa i omega, první i poslední, začátek i konec. Blaze těm, kdo si vypírají šaty; budou mít právo na strom života a branami vstoupí do města. Já, Ježíš, poslal jsem svého anděla, abych vám svědčil o tom, co se týká církevních obcí. Já jsem výhonek (z Davidova kořene) a Davidův potomek, zářivá jitřní hvězda." Duch i nevěsta volají: "Přijď!" Kdo to slyší, ať také zvolá: "Přijď!" A kdo žízní, ať přijde: kdo touží po živé vodě, ať si ji vezme zadarmo. Ten, kdo to dosvědčuje, říká: "Ano, přijdu brzy!" Amen, přijď, Pane Ježíši!

Evangelium

Jan 17,20-26

Ježíš pozvedl oči k nebi a modlil se: "Otče svatý, prosím nejen za své učedníky, ale také za ty, kdo pro jejich slovo uvěří ve mne: ať všichni jsou jedno. Jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, tak i oni ať jsou v nás, aby svět uvěřil, že ty jsi mě poslal. A slávu, kterou jsi dal mně, dal

jsem já jim, aby byli jedno, jako my jsme jedno: já v nich a ty ve mně. Tak ať i oni jsou v dokonalé jednotě, aby svět poznal, že ty jsi mě poslal a žes je miloval, jako jsi miloval mne. Otče, chci, aby tam, kde jsem já, byli se mnou i ti, které jsi mi dal, aby viděli mou slávu, kterou jsi mi dal, protože jsi mě miloval už před založením světa. Spravedlivý Otče, svět tě nepoznal, ale já jsem tě poznal, a tito (moji učedníci) poznali, že jsi mě poslal. Dal jsem jim poznat tvé jméno a dám poznat, aby láska, kterou jsi mě miloval, byla v nich a abych byl i já v nich."

K zamyšlení

S velikonočním poselstvím o vzkříšení Ježíše stojí a padá křesťanská víra. Základem naší víry je radostná zvěst, že Kristus překonal smrt. Ale vidíme tuto radost? Nenahlížíme na ni nevykoupeně, "nevelikonočně"? Podívejme se do zrcadla, všímáme si lidí, které jsme dnes potkali: vtiskla se do našich i jejich tváří vnitřní svoboda a vykoupení? Kromě toho: máme vůbec právo radovat se, když denně stojíme tváří tvář utrpení, bolesti, nenávisti, bídě a nespravedlnosti? Všechna tři dnešní čtení v sobě odrážejí naše lidské zkušenosti, protože všechny osoby těchto čtení prožívají utrpení. Štěpán stojí před svým mučednictvím (1. čtení); Jan jako autor Zjevení musí posilovat utiskovanou a pronásledovanou obec (2. čtení) a Jan jako evangelista nechává promlouvat Ježíše řečí na rozloučenou těsně před jeho smrtí (evangelium). I když všechny tři situace vypovídají o smrti, je v každé části řeč o Boží velikoleposti. Odkud čerpají naději všichni tito na životě ohrožení lidé? Proč neztrácejí velikonoční radost? Velikonoce nevymažou ze světa utrpení a kříž, ale také neznamenají konec. Podstatou velikonočního zvěstování je zvěst o zmrtvýchvstání ukřižovaného. Tento útěchyplný příslib je důležitý pro naše životy, kdy naše "budoucnost" již není díky utrpení tak samozřejmá. K jejímu překonání nám nepomůže útek před utrpením, ale neochvějná důvěra ve změnu nás posiluje, abychom utrpení vydrželi. Pouze ten, kdo vydrží utrpení se může radovat z vykoupení. Zvěst o vzkříšení ukřižovaného znamená příslib pro budoucnost ve vší beznaději! Víra znamená pro křesťany žít, umírat a jednat jako Ježíš, stejně jako byl Ježíš vložen do procesu hledání, bojů a pochybností a jeho požadavků na Boha až do dokonání v oné nezničitelné životní dimenzi, která byla Ježíšem nazvaná pojmem "krása". Krása, kterou daroval Bůh Ježíši, je přislíbena také i nám. Ještě na ní nemáme plný podíl, ale můžeme ji tu a tam částečně zakoušet, především tam, kde jednotně žijeme, kde jednota neznamená sjednocení! Kde jsme jednotní, to znamená, kde nepopíráme svojí mnohost a navzájem souhlasíme s naší různorodostí, svítí i pro nás krása a svět bude moci skrze nás pocítit jedinečnost, která panuje mezi Bohem a Kristem láskyplnou jednotou.